

BİNBİR ROMAN

Cilt: 5 - Sayı: 107 - 25 Kuruş

31 - Mayıs - Çarşamba - 1950

MATİLDE MOR ASKILARI GÖRMENEK İÇİN ARKASINI DÖNDÜ.

ENRIKO, BENİMLE EVLENMEK İSTEDİĞİN DOĞRU MU?

AH MATMAZEL.. BEN SADECE BABAMA, USTABAŞININ KIZI HO. ŞUMA GİDİYOR DE. DİM..

PEKİ BUNUN MA. NASI BENİMLE EVLENMEK İSTEME NİZ DEĞİL MİDİR?

BE.. BENİ KOCALIĞA KABUL EDİYOR MUSUN EDİYORUM ENRIKO

BAŞI DÖNDÜ. GÖZLERİ DUMAN. LANDI. FAKAT ARTIK GERİ DÖNMEĞE İM. KAN KAL. MAMİŞTİR.

OH MATİLDE! NE ŞA. YANI HAYRET BİR KADINSINIZ.. FAKAT NASIL OLDU BU BÖYLE BİRDENBİRE.. ŞAKA ETMİ. YORSUNUZ YA..

HAYIR..

107/1

ALLAHIM NELER YAPTIM BEN? KEDİ YUVA. SI BU İŞRENG. EVE NE DİYE GELDİM. YA SU KORKUNÇ ASKILAR.. KİM BU? MÜSTAKBEL KOCAM?! ALLAHIM BU NE ÇİLGİNLİK?

BİR KÂBÜSTAN UYANIYORMUŞ GİBİ AYAGA KALKTI. ETRAFINA BAKINDI. KAÇMAK İSTEMEKTEYDİ. TAM O SIRADA KAPI AÇILDI. VE İÇERİ DİONİNİ GİRDİ.

BAK HELE! BU USTABAŞI ME-
ANDRİNİN KIZI DEĞİL Mİ?

ENRIKO MÜJDEYİ VERDİ.

EYET BABA BENİ ZİYARETE GEL-
MİŞ.. NE GÜZEL BİR SÜRPRİZ
DEĞİL Mİ? YA NEYE GELDİĞİNİ
BİR BİLESEN..

BABA MATİLDE BENİM
İLE EVLENMEYİ KABUL
ETTİ.

NE? SAHİ
Mİ?!

BÖYLE ANİ
BİR HABER. DEMEK
SİZ BİR HAYLIDIR SEVİŞİYOR.
DUNUZ HA? ANNEN BU İŞE PEK
SEVİNECEKTİR.. MATİLDE
PEK HOŞ BİR KIZ.

MATİLDE BELİNE
DOLANAN KOLDAN İĞRENİYORDU.

AFFEDERSİNİZ. ARTIK
GİTMELİYİM..

NASIL? BEN
GELİNCE GİT-
MEK OLUR
MU HİÇ? DARILIRIM..
BABANIZ BURAYA
GELDİĞİNİZİ BİLİ-
YOR MU?

GECE NİZ HAYIRLI
OLSUN BAY DİONİ-
Nİ.. ALLAHA İSMAR.
LADIK ENRİKO..

FAKAT
MATİLDE.

NE OLUYORSUN MATİLDE?
BÖYLE KAÇAR GİBİ GİTMEK?
NİŞANLIM DEĞİL MİSİN ARTIK?

BIRAKIN, BIRAKIN
LÜTFEN.. GİTMEM
LÂZİM..

ARKASI VAR.

Elden düşme eşyaların alım satımı ile geçinen Mr. Lump'ın Waldorf çarşısındaki dükkânında o gün açık arttırma ile satışlar yapıyordu.

Mr. Lump eline bir fotoğraf makinesi alarak iskemlelerden birinin üstüne çıktı ve: "Baylar! diye söze başladı. İşte size gayet güzel ve çok az kullanılmış bir makine! Sahibi yenisini satın almış olduğundan bunu elden çıkarmak istiyor. Ufak bir tamirle dünyanın en harikulâde resimlerini çekeceğini vaadeden bu âleti almak istiyen var mı?... Haydi, çok düşünmeyin. Arttırıma başlamak için bir lira hiç de fazla olmaz.."

Bir müddet bekledi ve kimseden ses sada çıkmadığını görünce dudaklarında, malın iyisinden anlamıyan bu insanlara acıyormuş gibi müstehzi bir tebessüm belirdi.

"Kimsenin cebinde bir lira yok galiba... Pekâlâ, öyleyse ben de yedi buçuk şiline iniyorum..."

Dükkânı dolduran kalabalığın arasında hâlâ en küçük bir kıpırdanmış olmamıştı.

"Aranızda beş şilin yarım kuron da verecek yok mu?... Anlaşıldı, ya üç şiline ne dersiniz? Asilzadelere lâyük bir makineye üç şilin vermiye de mi kıyamıyorsunuz?... Ama evinize dönünce hepiniz bu fırsatı kaçırdığınız için çok üzüleceksiniz. Tekrar ediyorum, son fiat üç şilin! Alan var mı?..."

Mr. Lump tam ümidini kesmek üzereyken arttırmayı başından beri büyük bir alâka ile takip etmekte olan Mr. Blite: "Ben varım!" diye atıldı. Ve üç şilini hiç vakit kaybetmeden dükkân sahibinin avucuna sayıp mekinesini alarak dışarı çıktı.

Gerçi Mr. Blite'in cebinde topu topu bir şilini kalmıştı ama, kalbi tuhaf bir gurur ve heyecanla çarpıyordu. Evine gelir gelmez de makinenin karşısına geçip yarı aralık gözlerle türlü hayaller kurmaya başladı. Artık o da gezip gördüğü güzel yerlerin resmini çekebilecekti. Bu Mr. Blite'in, gençliğinden beri özlediği şeydi çünkü...

Birkaç gün sonra, evinin iki yüz metre kadar ilerisindeki Platinglerin köşküne, yazı geçirmek üzere Mr. ve Mrs. Brent Slocombe Travis'ler taşındılar. Ev sahibiyile imzalandıkları konturat mucibince de köşkün, içinde nadide meyvalar yetiştiren seksen dönümlük bahçesini avlanmak için kullanabileceklerdi.

Sarkık sivri çenesi ve çukura kaçmış gözleriyle Mr. Travis hiç de sporla uğraşan adamlara benzermezdi. Bununla beraber, sabahları erkenden kalkar ve dağdan dağa tavşan peşinde dolaşırdı.

En büyük zevki de vurduğu hayvanları satabilmektir. Zira o da Mrs. Travis gibi paraya tapardı âdeta. Karısıyla aynı fikirde oldukları yegâne mevzu da buydu zaten.

Senelik izni biten büyük oğulları Percy şehirdeki işinin başına dönünce, Mr. Travis ava çıkarken fişekleriyle, torbasını taşıyacak bir adam aramaya başladı ve uzun müddet düşündükten sonra komşusu

Mister Blite bir hayli düşündükten sonra: "Beş liraya! dedi. O da sizin güzel hatırlığınız için..."

Blite'in bu iş için biçilmiş kaftan olduğunda karar kıldı. Sabahtan akşama kadar beraber avlanmak şartıyla ona saatte altı şilin verecekti.

Tavşanlara karşı büyük bir zafı olan Mr. Blite bu teklifi bilâ tereddüt kabul etti. Böyle, dükkânın işlerini ortağına bırakarak bedavadan para kazanmak, onun arayıp da bulamadığı şeydi zaten. Hem de bu suretle ara sıra Mr. Travis'i yanlış yola sevk ederek, canı kadar sevdiği bu hayvanların hayatlarını da kurtarmış olacaktı.

Nihayet bir sabah onun sözüne aldanıp saatlerce muhayyel bir tavşanın peşinde dolaşan Mr. Travis, meseleyi farkederek gibi oldu ve Blite'i tepeden tırnağa kadar kalayla-maktan kendini alamadı.

Mr. Blite izzeti nefis sahibi bir adamdı. Bu yüzden de önce Waldorf çarşısındaki avukatlardan birine danışarak Mr. Travis aleyhine bir hakaret davası açmayı bile düşündüyse de bu fikrinden çabuk vazgeçti. Zira bu hem uzun bir işti, hem de sarfedeceği para, kazanacağı şeye değmiyecekti bile. O gün, bozulan sinirlerini yatıştırmak için saatlerce yalnız başına Wheatsheaf çarşısında dolaştı ve evine dönerken de yolu üzerinde rastladığı ilk adama derdini dökü-verdi.

Onun anlattıklarını alâka ile dinliyen Mr. Timm, bildiği gizli şeylerle mağrur insanlara mahsus bir tavır takınarak: "Bana kalırsa, bu Travis'ler hiç de göründükleri kadar iyi insanlar değiller, Mr. Blite, dedi. Platting'lerin kâhyasından duyduğuma göre konturatin hükümlerine riayet etmiyerek, içinde sadece avlanmalarına müsaade edilen bahçenin bütün meyvalarını topluyorlarmış. Halbuki Mr. Platting onları, şehirdeki dükkânında satmak için yetiştiriyor."

Mr. Blite bunu öğrenince dün-

yalara sahip olmuş kadar sevindi. Nihayet Travis'ten intikamını alabilecekti demektir. Ertesi gün erkenden gidip meyba bahçesinin ucundaki saman yığınının arkasına saklanacak ve oradan sabık velinimetinin marifetlerini gözetliyecekti.

Sabah olunca erkenden yola çıkarak doğruca oraya gitti ve uçan kuşu bile gözden kaçırmamacasına beklemeye başladı. Aradan birkaç saat kadar geçmişti ki birdenbire ayak sesleri işiterek kulak kabarttı. Başını samanların arasından uzatmış, bütün dikkatini gözlerinde topluyarak bahçeyi tarıyordu. Biraz sonra da Mrs. Travis, yanında tavşan satın almaya gelen misafirleri olduğu halde evin köşesini dönerek bahçenin ortasına doğru ilerlemeye başladı. Kadın elindeki hasır sepete yere kadar eğilmiş dallardan birbiri ardına kopardığı elmaları doldurmakla meşguldü. Bu yüzden de elinde fotoğraf makinesi ile birdenbire karşısına çıkan Mr. Blite'i da ancak, resmini çekebildiğini işaret eden cırtırtıyı duyduktan sonra farkedebildi ve bir anda, olup bitenleri anlayarak yıldırımla vurulmuşa döndü. Fakat etrafındakilere hiçbir şey sezdirmemiye çalıştı.

Misafirlerini uğurlar uğurlamaz hemen kocasının yanına koşan Mrs. Travis, onun o güne kadar tam kırk dokuz tavşan sattıklarından dem vurarak anlatmaya başladıklarını ağzına tıkayıp hâdiseyi kısaca nakletti. Tam o sırada Blite da parmaklığın öbür tarafından onlara doğru yaklaşmaktaydı.

"Onu görünce Mr. Travis'in bütün kanı beynine sıçradı ve hiddetle haykırdı.

"Ahlâksız herif! Sen burada ne arıyorsun?"

Mr. Blite sükûnetle: "Eğer ahlâksız olsaydım, diye cevap verdi. Mr. Platting'in meyvalarını çalırdım. Halbuki benim bütün suçum ev sahibinizin işine çok yarınacak bir resmi çekmekten ibaret.."

Mr. Travis daha ileri gittiği takdirde elâleme rezil olacağını anlamıştı. İş tathya bağlamaktan gayri hiçbir çarenin onu bu akıbetten kurtaramıyacağını hissederek yumuşatmaya çalıştığı bir sesle sordu: "Bu makineyi kaç satarsın?..."

Mr. Blite bir hayli düşündükten sonra: "Beş liraya, dedi. O da sizin güzel hatırlığınız için..."

Travis derin bir nefes aldı. Yakasını bu kadar ucuza kurtaracağını hiç zannetmiyordu çünkü. Üstelik makine gözüne tabii alış verişlerde bile çok daha fazla eder gibi görünerek onu büsbütün sevindirmişti. Blite'da Travis'in, teklifini reddetmek aptallığında bulunmıyacağını önceden bilircesine, memnun tebessümler saçıyordu. Çabucak anlaş-verdiler.

Ertesi sabah Mr. Travis doğruca, Sphagetti ve Alhambra hemşirelerin dükkânını boyladı ve fotoğraf makinesini göstererek: "Bunu sayfiyedekeyken almıştım, dedi. Şimdi de içindeki camı çıkartıp yerine yenisini koymak istiyorum."

Kadın makineyi evire çevire gözden geçirdikten sonra sahibine iade etti:

"Bunun içinde cam falan yok, dedi. Hem piyasada uzun zamandır bu makineye göre cam bulunmuyor..."

Travis hemen arkasındaki koltuğa çökmeseydi yere yuvarlanacaktı: "Emin misiniz? diye kekeli-yebildi."

"Elbette eminim. Dünyaya geldiğim günden beri bu işin içindeyim ben... Sizin yerinizde olsam onu hemen satar ve yerine, şimdi herkesin kullandığı, film ile resim çeken makinelerden bir tane tedarik ederim. Fakat buna üç şilinden fazla veren de çıkmaz herhalde... Eğer isterseniz size yeni gelen..."

Mr. Travis gerisini dinliyemedi ve makineyi orada bırakarak dışarı fırladı.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara cad. No. 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Beril şaşmıştı:
Step, hiçbir şey demedi mi?
— Alay eder gibi davrandı ama, canının sıkıldığı belliydi! Canını elinden kurtaracağını düşünse bile her şeye rağmen Solt'un yalan söylemediğini ve alçaklık yapmadığını tekrar tekrar belirtti. Step gibi bir adamın, birinin iyiliğinden bahsetmesi mânâlıdır!.

Beril dalgın duruyordu. Doktor devam ederek:

— Step bir gün bana Solt'un İngilteredeki riyaziyecilerin en iyilerinden olduğunu söylemişti. Halbuki ne okumak, ne de yazmak biliyor! Yalnız rakamlar ve riyaziye işaretlerini iyi tanır. Şimdiye kadar çetin riyaziye meseleleriyle uğraşmış. Annesi herhalde Hintli olacak. Acayip bir insan vesselâm.

XX

Yeni aşkının mesuliyeti, Ronni'nin sırtına yük gibi yüklenmişti. Beril, onun peşini hiçbir zaman bırakmayacaktı. Halbuki Beril'i sevmiyordu. Zaten şimdiye kadar hiçbir kadını sevmemiş, kadınları bir keyif ve eğlence vasıtası telâki etmişti.

Evi de bu kadınlardan biri değil miydi? Ama Beril ile bir daha yüz yüze gelmemek en münasip hareketti.

Tam yemek yiyeceği bir sırada Step'in ziyaretiyle karşılaştı. Evvelâ ürktü. Fakat elinden geldiği kadar samimi görünmeğe çalışarak:

— Sizi tekrar gördüğüme çok memnun oldum, Mr. Step dedi.

Ne vakit döndünüz?

— Dün akşam. Bir dakikanızı almak istiyorum. Yine şu Moropulos domuzu için geldim. Sizinle Beril hakkında görüşeceklerim de var..

Ronald Morel'in kalbi korkudan duracak gibiydi. Acaba Beril, Step'e bir şey mi söylemişti? Bunları düşünürken yüzü kül rengi olmuştu. Allaha şükür ki Step kızgınlığını gidermek istercesine odanın içinde sağa sola büyük adımlarla gidip geliyordu. Gırtlığı kuruyan Ronni'nin ağzından şu kelimeler ancak çıkabildi:

— Öyle mi?... Beril hakkında ha?

— Sizin kendisiyle çok samimi olduğunuzu zannediyordum. Çoktan beri mi tanışsınız?

Ronald başıyla tasdik etti. Step devamla:

— Peki bu kız üzerinde bir nüfuzunuz var mı? diye sordu.

— Zannedirim evet... Fakat bilinmez ki...

— Ben Beril ile evlenmek arzundaydım. Belki doktor da size bundan bahsetmiştir?

Ronni zorlukla yutkundu:

— Hayır, hayır! Bu hususda bana hiçbir şey söylemedi. Size candan saadetler dilerim...

— Candan dileğinizi kendinize saklayınız. Şimdilik buna ihtiyacım yok. Demek siz bu kızla çok samimi idiniz ha? İşittiğime göre onunla birkaç kere gezmeğe filân da gitmişsiniz? Yalnız münasebetlerinizin gayet ciddi olduğuna kaniim. Aksi takdirde sizi öldürürdüm... Zavallı bir kızcağızdır... Sizden istediğim benim hakkımda kendisine iyi bir söz söylemenizdir. Şayet onun üzerinde bir nüfuzunuz varsa bunu hüsnü suretle kullanmağa bakın anladınız mı?

Ronni mırıldanarak:

— Şüphesiz şüphesiz...

— Çok güzel! Bir mesele daha var. Şayet ben onunla evlenirsem, bize sık sık gelmenize de lüzum yok... İhtiyor musunuz? Ancak ben sizi davet ettiğim zaman gelirsiniz. Ne demek istediğimi anladınız sanırım... Bu iş de bitti demektir. Şimdilik Allaha ısmarladık bayım!

4

GİZLİ KUVVETLER

NAKLEDEN
Nurullah
TILGIN

Aşk ve Macera Romanı: 12

Step giderken Ronni pencereye gelmiş seyrediyordu. Eğer Beril, Step'e olan bitenleri anlatmışsa ne olacaktı? Aklına gelen kötü ihtimaller sırtından soğuk terler boşandırdı.

Bu sırada François içeri girdi ve Moropulos'un Ronni'yi telefona çağırdığını haber verdi.

Ronni şaşkın şaşkın âhizeyi eline aldı:

— Evet, Moropulos, sabah şerifler hayırlı olsun... Yemeğe mi? Başka birine söz verdim gelemem...

Yunanlı, Ronni ile çok müstacel bir mesele hakkında görüşeceğini söylüyordu.

— O halde peki... Nerede isterseniz!... Meselâ Sohodaki herhangi bir lokantada buluşabiliriz.

— Hiç söyler miyim? Delirmedim. Eğer böyle bir şey yapmış olsaydım herhalde rahat bir vaziyette kalamazdım. Böyle iftiralar yüzünden Step'le aramın bozulmasını istemem. Gerçi ben o sırada hakikaten o meyhanedeydim ama Step'in bunu bilmesini istemem. Binaenaleyh bana yardım edeceksiniz.

Ronni sordu:

— Nasıl?

Moropulos cevap verdi:

— Söyle: Ben o gün sizdeydim.

Ve Miss Mervil de sizdeydi. Birlikte yemek yedim...

Ronni itiraz etti:

— Allah Allah! Bu düpedüz yalandır yahu!

Yunanlı, karşısındakinin yüzü-

şu ufak yalanı söylemek, sizin de menfaatiniz icabı!

Sonra Ronni'ye göziyle bir işaret yaparak devam etti:

— Step haksız olarak darıldı. Zira ben evinizde siz ve Miss Mervil ile otururken herhangi bir fenalık yapmış olamam. Sonra otursak bile ne konuşabilirdik ki... Ama durun bakayım. Belki Step size de inanmaz. Miss Mervil söylese inanırdı değil mi?

Ronni, kendisinde tekrar konuşmak cesaretini buldu:

— Miss Mervil'e resmini çekmiş olduğunuzu söylüyeyim mi?

Moropulos soğuk kanlılıkla atıldı:

— Hayır hayır buna lüzum yok. Fotoğrafının bende olduğunu bilmesi hiçbir mânâ ifade etmez.

Şimdi Ronni kendisini biraz daha sakın hissediyor ve sırlarını bir üçüncü kimsenin bildiğini Beril'e söylemek suretiyle onu tehdit edebileceğini düşünerek müteselli olmağa çalışıyordu. Fakat yine iş karışmıştı. Bununla Beril'i tehdit edecek olursa acaba o bunu nasıl karşılayacaktı. İşte bunu hiç düşünmemişti. Hele Step bu meseleye dair bir şeyler işitirse! Bunları düşünürken Ronni'nin sırtından soğuk terler akıyordu. Stepin kulağına bir şeyler giderse muhakkak surette Ronni'yi öldürür ve bu işe bir nihayet verirdi. Ronald Mervil aksi şefinin bunları öğrenmesine mâni olmak için her türlü fedakârlığa hazır. Nihayet mırıldandı:

— Miss Mervil ile görüşeceğim. Siz belki de lüzumsuz bulursunuz ama onunla görüşmem lâzımdır ve buna mecburum.

— Hayır, hayır söylemeğe mecbur değilsiniz. Step'e kendi menfaati icabı olarak gece sabaha kadar evinizin önünde beklediğimi söylemek te mümkündür. Bu itibarla Miss Beril'e haber vermeniz belki de hakkımızda hayırlı olmaz. Step hiddetli olduğu vakit konuşmanın teferruatına dikkat etmez. Bu suretle her iki hâdisenin tarihlerinin farkına varılmaz. Mesele de kapanır.

XXI

Ronald, öğleden sonra Beril'i evinde ziyarete gitmişti.

— Sizi yalnız bulduğumdan dolayı şansım varmış. Diyerek söze başlayan Ronni, söylece devam etti:

— Son günlerde başıma gelenleri tasavvur edemezsiniz sevgilim.

Beril gayet sakindi. Yüzü sararmış solmuştu. Ronni birden:

— Salı günü akşamı nerede idiniz Beril? dedi.

— Salı günü mü? Pek iyi bilmiyorum. Niçin soruyorsunuz.

Ronni ısrar etti:

— Düşünün bir kere.. Belki aklınıza gelir.

— O gün akşam yemeğini evde yedim zannedirim. Babamın da o gün şehirde olup olmadığını kat'i bir surette bilmiyorum. Sonra Payntersler ile birlikte konsere gitmişim. Evet evet böyle idi. Fakat bunu niçin öğrenmek istiyorsunuz?

— Sen ve ben o akşam Moropulos'la yemek yiyorduk!

Beril Ronni'ye dikkatle baktı.

— Sözlerinizden hiçbir şey anlamıyorum.

(Arkası 14. sayfada)

“... Gayet ciddi olduğuna kaniim. Aksi takdirde sizi öldürürdüm!”

Telefonu kapattığı zaman canı sıkındı. Moropulos arkadaşı değildi. Ne istiyordu öyleyse? Ama Yunanlıyı kırmamalıydı. Ne olur, ne olmaz. Günün günü var. Belki o da Ronni'nin işine yarıyabilir; belki şu Beril çıkmazına bir çare bulurdu.

Moropulos lokantaya tam vakitinde gelmiş ve her zamankinden daha kibar bir tavır takınmıştı.

Ronni

— Ey ne var, ne yok? diye sordu.

Yunanlı omuzlarını kaldırarak:

— Bazı fena niyetli kimseler Step'e onun burada bulunmadığı günlerde benim hep sarhoş gezdiğimi söylemişler.

— Hakikaten sarhoş mu idiniz?

— Hayır bilâkis. Sarhoş değildim! Sözde Step'in adamı benim şehrin şark cihetindeki meyhanelerden birinde masa başına oturup Makenzinin raporunu tahrif etmek için izahat verdiğimi görmüş..

Ronni'nin benzi ölü benzi gibi bembeyaz olmuştu. Korkak bir sesle:

— Aman yarabbi! Tabii siz böyle bir şeyi söylemediniz değil mi? diye bağırdı.

ne baktı:

— Bence bu yalanı söylemek, başka yalanlar söylemekten evlâdır. Miss Beril Mervil ile sizin evde geçirdiğiniz geceyi hatırlıyorsunuz değil mi?

Ronni, yer yarılma içine girecekti. Moropulos'un bu sözlerinden ödü paatlamıştı. Yunanlı devam etti:

— Sizin şu anda çektiğiniz sıkıntıyı anlamıyor değilim! Fakat o akşam beraberce yemek yediğimizi söylerseniz, siz de her türlü şüpheden yakayı kurtarmış olursunuz..

Ronni cevap vermedi. Fena sarılmıştı.

Moropulos:

— Sizi üzmemek için vaziyeti izah edeyim. O gün siz tiyatrodan çıktıktan sonra sizi King'sbridge'ye kadar takip ettim. Sonra bütün gece evinizin etrafında dolaştım. Hep Miss Mervil'in dışarı çıkmasını bekliyordum. Nihayet çıktı ve otomobile binerken ben de fotoğrafını aldım. Çok güzel çıkmış olan bu resim şimdi gayet emin bir yerde bulunuyor. Tabii, siz makul davrandıkça Step'in bu resmi göreceği de yoktur. Görüyorsunuz ya

NAT PINKERTON

BU GECE BU PROVA MUHAKKAK LAZIM MI?

TABIİ MADELON DURMADAN PROVA YAPMANIZ LAZIM. SAAT SEKİZ DE OTOMOBİLİM İLE SİZİ ALDIRIRIM.

35

A.. MISS MADELON.. PARTİYE GELMİYOR MU SUNUZ?

ÇOK EĞLENECEĞİZ MUTLAK GELİN

İMKÂNI YOK.. GONT DURMADAN PROVA YAPMA. MI EMREDİYOR. EMİR BÜYÜK YERDEN..

KASVET BURNUNDA.. AK ŞAM SAAT SEKİZ.

GONT'UN OTOMOBİLİ İLE GİTTİ. BERBAT ADAMDIR.

BU GECE BURAYA GELMEK İÇİN MÜHİM BİR İŞİMİ GERİ BIRAKTIM.. HAYDİ PROVA YA BAŞLIYA.

BİR DAKİKA MİS MADELON. ÖNCE SİZİNLE BİR İŞ MESELESİ KÖNÜŞACAĞIM. MADEMKİ İŞ KADINI OLDUĞUNU SÖYLÜYORSUNUZ.

NE İŞİ?

TIYATROMUZUN REKLAMA İHTİYACI VAR. PİYESİMİZİN AÇILIŞ GECESİ BİZİN İÇİN BÜYÜK FIRSATTIR. NEYORK VE BOSTON KRİTİKLERİ GELECEK. BİR YAZI HAZIRLA.

BAKAYIM.. YOK.. YOK.. OLAMAZ..

AMA BU NEFİS HİKÂYE. YE İTİRAZINIZ NE? DOĞRU BİR HİKÂYE DEĞİL Mİ?

BENİM PANGAN LEE OLDUĞUMU NEREDEN ÖĞRENDİNİZ?

BENİM TANIDIĞIM ÇOK TUR KIZIM. SONRA BALİNA TIYATROSUNA ALDIĞIMIZ ARTİSTLERİ İYİ TETKİKE MECBÜRÜZ.

HERHALDE LEKELİ MAZİSİ OLANLARI TERCİH EİYORSUNUZ DEĞİL Mİ MİS. TER GONT?

ŞİMDİ HERŞEYİ ANLIYORUM. SİZ ARTİST DEĞİL YOLACAK TAVUK ARIYORMUŞSUNUZ.

ORİJİNAL FİKİRLER. SİZ ÖDEDEKİTİF OLACAK ADAMLARLA FAZLA ARKADAŞLIK ETMİŞSİNİZ.

MİSTER GONT.. BU YAZIYI GAZETECİLERE VEREMEZ SİNİZ.

EĞER İSTEMİYORSANIZ.. ONUN DA ÇARESİ VAR..

107

BALİNA TIYATROSU ZENGİN BİR MÜESSESE DEĞİLDİR. PARAYA ÇOK İHTİYACIMIZ VAR. BİZE KÜÇÜK BİR YARDIMDA BULUNURSANIZ ARZUNUZ YERİNE GELİR.

KÜÇÜK YARDIMDAN MAKSADINIZ NEDİR?

ELLİ BİN DOLLAR..

ARKAŞ VAR

TELGRAF

Nakleden: N. Yeğınobalı

salon kadınlarla dolup taşıyordu.

Kazanan kız sevincinden nerdeyse bayılıyordu. Onu gören John Ravenal de baygınlıklar geçirdi. Zira kız Frankenstein'in kızı gibi, sallapati, alımsız, biçimsiz birşey. Biçare Ravenal onu objektiflerin karşısında öpmek mecburiyetinde kalınca büyük bir yıldız olmadığıma vallahi şükrettim.

İşte Ravenal'in telgrafı bu sırada geldi. Kendisi meşgul olduğu için bana verdiler. Telgrafı alır almaz Hollywood'a döneceğini bildiğim için derhal cebime sakladım. Bu film muvaffak olmazsa stüdyo onunla da benimle de hesabını keserdi.

Piyangodan sonra eve dönünce zavallı Ravenal'in üstü başı lime limeydi. Hayranları ondan yadigar almak için adamı bir parçalamadıkları kalmıştı. Suratı iki karış asıktı. Ama onu kazanan meşut kızın neşeli olması icap etmez miydi? Ne gezer! Brenda denilen bu mahlûkun suratı Ravenal'inkinden daha asıktı.

Yemekten sonra annesi mutfakta bu laşık yıkarken salonda hüküm süren sıkıntılı sessizliğe daha fazla dayanamadım. Ravenal'in derdinin ne olduğunu biliyordum. Onun için Brenda'ya döndüm.

«Pek kederli görünüyorsun, kızım,» dedim. «Bir derdin mi var?»

Seninkinin gözleri dolu dolu olmaz mı? Fırsat bekliyormuş. Bize hemen içini dökmeye başladı. Meğer biçare kız âşıkmuş. Hem de deli gibi.

«Rusty'yi aklımdan çıkaramıyorum,» diye hıçkırıyordu.

«Rusty de kim?» diye sorduk. Meğer Rusty Midland'in en gözde deli-

kanlısıymış. A. kız, âşık olmak için bu la bula onu mu buldun?

«O seni sevmiyor mu?» dedik.

Brenda, «Ne gezer?» diye cevap verdi. «Benim farkımda bile değil!»

Ravenal, «Tabii olmaz, kızım!» dedi. «Sen bu kılıktayken! Azıcık kendine bir çeki düzen versene!»

«Aman, Mr. Ravenal, karga gibi kızım. Bana hiçbir şey yakışmaz!»

Ravenal, «Sen demişsin onu!» diye kükredti.

Sonra onu aldı ve tuvalet masasının karşısına geçirdi. Önce saçlarını ele aldı. Şunu yaptı, bunu yaptı. O prasa gibi saçları derhal gözü çeken, değişik bir kuvafür haline getirdi. Sonra allıkla kızın yanaklarını öyle bir boyadı ki elmacık kemiklerinin o fazla çıkıklığı kayboldu. Sıra dudaklara gelince Ravenal Brenda'nın kalın dudaklarına iştah veren bir şekil verdi. Son olarak kızın elbiselerinin şurasını burasını birbirine ekliyerek cazip bir tuvalet yaptı. Nihayet onu aynanın karşısına geçirdi. Brenda aynada gördüğü şahane hayal karşısında az daha bayılıyordu.

Gala gecesi mi? Salon öylesine kalabalıktı ki iğne atsanız yere düşmiyecekti. Ama gecenin asıl kahramanı Ravenal değil Brenda oldu. Önce onu kimse tanıyamadı. Sonra bu dilber mahlûkun Brenda olduğu anlaşılınca kızlar hasetlerinden çatladılar. Erkeklerse onun etrafında pervane oldular. Pervanelerin en fazla döneni de, tabii Rusty idi.

Ertesi sabah Rusty erkenden eve geldi ve Brenda'ya resmen talip oldu.

Ravenal de ben de sevincimizden el-

(Arkası 14. sayfada)

Erkekler, kızın etrafında pervaneler gibi dönüyorlardı.

Telgrafı Ravenal'a o gün verseydim şimdi hastahane de olmazdı.

Bütün macera Ravenal'in yeni filmine seyirci toplamak vazifesinin bana verildiği gün başladı.

Daha önceden fikrimi sorsalardı filmin çekilmesine mani olurudum. Ama patronlar biz reklâm bürosu memurlarına sadece,

«Biz bir film çevirdik. Bunu reklâm edip halkı sinemalara toplamak artık sana düşüyor,» derler.

Bu seferki film de kötü müydü, kötüydü. Ama kötülüğü nisbetinde pahalıya çıkmıştı. Onun için patronlar iyi para getirmesini bilhassa istiyorlardı.

«Ya bu filme seyirci çekecek parlak bir çare bulursun, yahut da işine son verimiz!» dediler.

Parlak bir fikir buluncaya kadar bir paket sigara bitirdiğime ve beş aşağı beş yukarı yürümekten yerdeki halıyı eskittiğime şaşar mısınız? Ama en nihayet aklıma birşey geldi - parlak, ama ne parlak!

Patronlara baş ağrısı veren filmin mevzuu Kansas'ın Midland şehrinde geçiyordu. Filmin yıldızı da Beyaz Perdenin En Büyük Âşığı diye anılan John Ravenal'di. Onun için filmin gala gecesi Midland'de yapılacak ve gala müsameresinde bizzat Büyük Âşık hazır bulunacaktı. Patronlara,

«Düşünün bir kere!» dedim. «Bütün Midland'li kadınları bir araya toplıyacağız ve onlara piyango çekeceğiz. Kazanan galaya Ravenal'in damı olarak gidecek ve Ravenal 24 saat onun evinde misafir kalacak!»

Patronlar bu fikre bayıldılar, tabii. Midland'deki heyecan benim umduğumdan da fazla oldu. Piyango gecesi

Transatlantiğin yolcuları muazzam geminin güvertesinde dolaşiyor güneşleniyorlardı. Evelyne boş koltuklardan birine ilişti, önünden gelip geçene bakarak düşünmeye daldı. Evelyne zengin genç güzel bir kızdı. Mütenasip vücudu, mevzun bacakları. Gurup rengi saçları vardı. Onu görüp de âşık olmayan, pervane gibi etrafında dönmeyen tek erkek yoktu. Sayısız aşk mektupları, sepetler dolu çiçekler alırdı. Fakat Evelyne artık bundan bıkmıştı. Her gün aynı şey. Bu monoton hayat onu sıkmağa başlamıştı. Erkeklerin ısrarlı bakışlarından rahatsız oluyor, aşk mektuplarından, çiçeklerden nefret ediyordu. 'Vapurda dahi rahat yok' diye düşündü. Kamarotun getirdiği çiçek buketini denize fırlattı. Sonra güvertenin nihayetindeki küçük çiçekçi dükkanına giderek bütün çiçekleri satın aldı. Sonra kamarota çiçekleri denize atmasını emretti.

O sabah gelen bütün aşk mektuplarını açıp okumadan yırtıp attı. Bütün bu işleri perestişkarlarının gözleri önünde yaptığı için artık aşk mektubu yazmaya cesaret edemeyeceklerini düşündü. İçin için sevindi. Nihayet rahatına kavuşacaktı.

Ertesi sabah erkenden kalktı giyindi süslendi. Kahvaltıdan önce biraz temiz hava almak için güverteye çıkıp oturmağa karar verdi. Fakat kamarasının kapısını açar açmaz kocaman bir çiçek buketi ile karşılaştı. Evelyne ilk önce şaşkın şaşkın çiçeklere baktı, sonra hiddetinden tir tir titremeğe başladı. Çiçekçideki bütün çiçekleri satın almış denize attırılmıştı. Bunlar nereden geliyordu? Kimden geliyordu? Evelyne eğilip buketi kaldırdı, baktı. İçindeki beyaz bir kartta sadece 'Detlev' diye yazılıydı.

Evelyne hiddetle ayağını yere vurdu. Kartı ve buketi denize fırlatıp doğru kaptanın kamarasına yollandı.

Nakleden: Leylâ BEKEM

Kaptan gülümsüyerek başını salladı, «Ciddi söylüyorum hanımefendi. Çiçekçiye çiçek kalmadı. Aramızda bir sihirbaz var herhalde. dedi.

Onun ertesi günü Evelyne kamarasından çıkarken daha büyük bir çiçek buketi ile karşılaştı. İçindeki kartta yine sadece 'Detlev' diye yazılı idi.

Evelyne ateş püskürtüyordu. Kamarotu çağırıp yolcuların listesini istetti. Liste gelince onu dikkatle baştan sona kadar okudu. Gemide Detlev adlı bir tek yolcu vardı. 21 numaralı kamaranın yolcusu.

Evelyne 21 numaralı kamaranın kapısını hızlı hızlı çaldı, sonra hemencecik kapıyı açıp içeri daldı. Aynanın önünde durmuş tıraş olan genç adam hayretle dönüp genç kıza baktı.

Evelyne, «Adınız nedir? Detlev değil mi? Genç adam gülererek, «Evet dedi. Genç kız, «Yüzünüzdeki sabunu silin diye emretti.

Genç adam havlusu ile sabunları sildi fakat daha havlusunu elinden bırakmamıştı ki bir sağ bir sol yanağına kuvvetli birer tokat indi. Bu ani taarruz karşısında delikanlının birden kan beynine fırladı. Genç kıza omuzlarından yakalayıp şiddetle sarmağa başladı.

«Ne istiyosunuz benden? Utanmıyor musunuz?»

Evelyne, «Bırakınız beni. Bana çiçek yolladınız. İçindeki kartta adınız yazılı idi. 'Detlev'. Bu ne samimiyet. Ben değil siz utanmalısınız.

Delikanlı gülererek genç kıza serbest bıraktı.

Evelyne bağıarak,

«Size soruyorum. O çiçekleri nereden buldunuz? Karta yalnız isminizi yazmak bu ne saygısızlık?»

Delikanlı genç kıza yanına gelerek,

«Saygısızlık dedi. Asıl saygısız olan sizsiniz. Niçin tanımadığınız bir insanın bir Detlev'in kamarasına giriyorsunuz? Niçin iki dakikadır buradasınız? Niçin dedikodudan çekinmiyorsunuz. Buraya girdiğinizi görenlerin hakkınızda fena şeyler söyleyeceklerini düşünmüyorsunuz? Niçin genç bir erkeği tıraş olurken rahatsız ediyorsunuz?»

Evelyne delikanlıya kötü kötü bakıp kamaradan dışarı fırladı. Çıkarken kapıyı hızla kapıyıp kapamayı ihmal etmedi. O akşam hatıra defterine, 'Detlev tanıdığım erkeklerden çok başka. Şimdiye kadar hiçbir erkek bana böyle kafa tutmadı. Benimle bu şekilde, sert sert konuşmadı.' diye yazmıştı.

Yemeği müteakip tenis oynadılar. Evelyne'nin,

«Çiçekleri nereden buldunuz? sorusuna delikanlı gülüp geçmekle iktifa ediyordu.

Üç gün dargın kaldılar. Nihayet üçüncü günün akşamı nişanlandılar. «Detlev meraktan bayılacağım. Çiçekleri nereden buldunuz?»

«Şekerim ben sana çiçek filân yollamam ki.

«Ya içindeki kart?»

«Ben sana kart yollamadım.

Evelyne kaşlarını çatı. Detlev ise güldü.

Detlev yalan söylemiyordu. Çiçekleri o değil genç kıza satın aldığı. Onları denize atmağa kıyamayıp yanından alıkoyan genç sarışın kamarot yollamıştı. Evelyne âşık olan bu kamarotun da adı Detlev idi.

GİZLİ VAZİFE !..

GÖRÜYÖRSENKİ EN AZGIN ALMAN BİLE İŞ YAPAMAZ HALE GETİRİLE BİLİR..

107

NE DÜ. RUYORSUN? ATEŞ ETSENE..

SENİ, SENİNLE HESAPLAŞMAK İSTEYEN BİR BAŞKA. SINA DEVRE-DEYİM..

GERDA BİRDEN CEBİNDEN BİR DÜDÜK ÇIKARDI HIZLA ÖTTÜRDÜ.

SEVSİNLER.. İMDAT MI İSTİYORSUN..

BOB GERDAYI SİMSIKI BAĞLADI SONRA BİR SİĞARA YAKTI.

AŞ. KERLER GELİP BU HALİ GÖRÜN. CE ŞAŞIRDILAR.

MATMAZEL İMDAT İSTİYOR.. BNU KOLAYCA TEMİZLİYE. BİLİRDİM. FAKAT BİR AMERİKALI KADIN ÖLDÜR. MEZ..

ASKERLER GERDAYI KUR. TARMAK İÇİN ATILDILAR. BOB ARKASINA GİZLEDİĞİ MAKİNELİ TABANCAYI ÇIKARDI.

ONU KURTARINIZ DİYE EMİR VERMEDİM.. DURUN..

ONU ÖLDÜRME. YIN.. O BANA LÂZİM..

KORUNUŞ BİR BOĞUŞMA BAŞLADI. GERDA AĞZINDAKİ TIRACI ÇIKARDI.

BİRDEN. BİRE İŞLER TERSİNE DÖNDÜ. SERİZ ER BOB'U GERDANIN KARŞISINA DİKTİLER.

GÖRDÜN MÜ? BEN SENDEN DAHA KUWETLİYİM..

SERİZE BİR.

NEYE SENİ ÖLDÜRMÜYÖRÜM BİLİYOR MUSUN? LENA'NI BULACAĞIM. ONUN GÖZÜNDE GÖZLERİNİ OYACAĞIM.

ÇABUK OL.. BERLİN NEREDEY. SE DÜŞECEK..

KİMSEÇİLER YOK NEREDELER?

GEÇEN SEFER BURADAYDILAR

KAÇANLAR MAHZE. NE İNDİLER. KİMSEYİ BULAMA. YINCA ŞAŞIRDILAR.

BAKIN BOMBA BİR YOL AÇMIŞ.. ÇUKURA DİKKAT EDİN..

KURTULDUK.. BOMBA BİR YER. ALTI YOLUNU MEYDANA ÇIKARMIŞ..

BOB'U ÇAĞIRALIM.. NEYE BİZİM İÇİN ÖLSÜN..

GEL LENA.. GEÇ KALDIK..

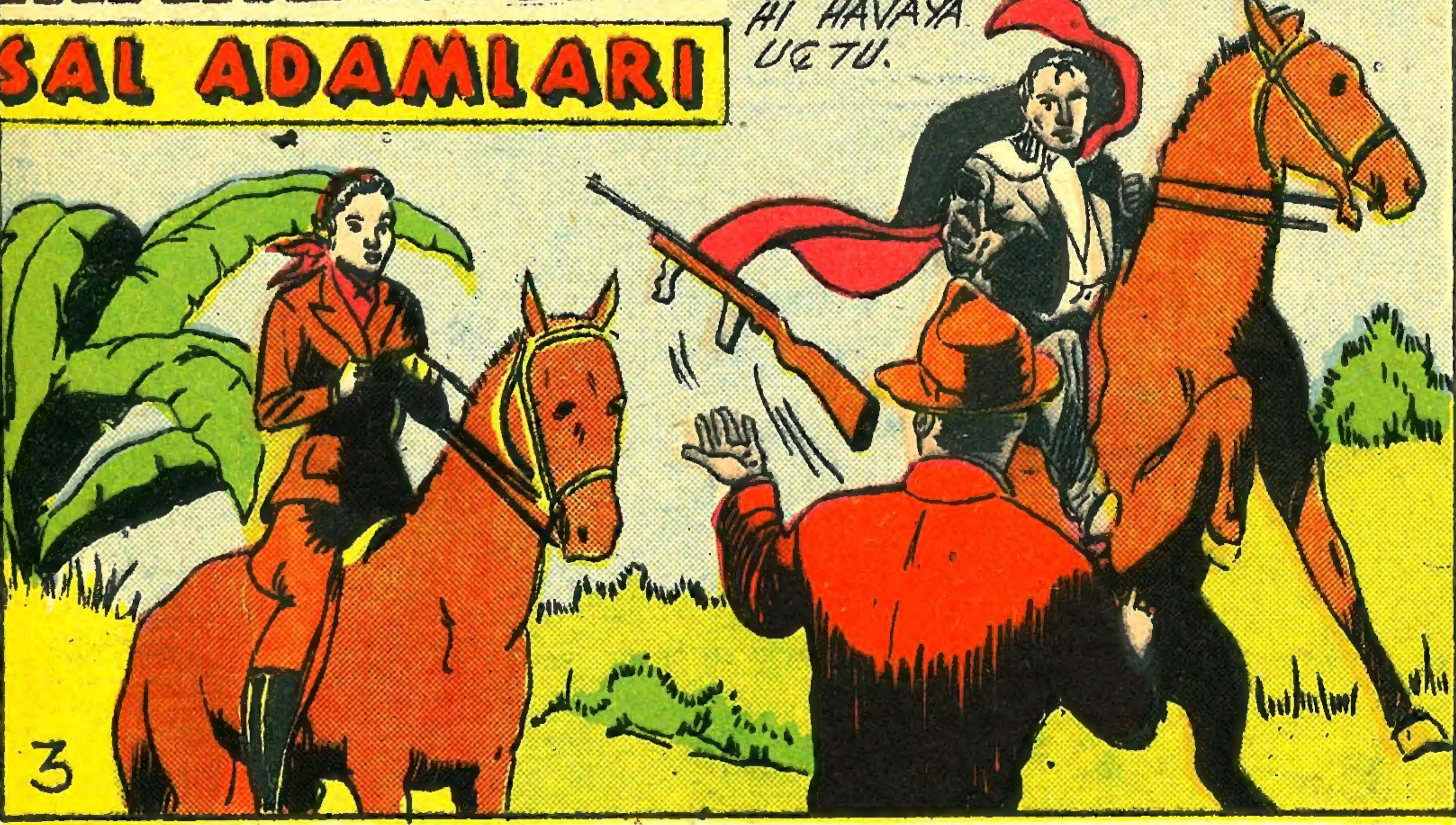
HAYIR HAYIR.. ONU ÖLDÜRECEKLER..

ARKASI VAR

MANDRAKE

SAL ADAMLARI

VALİ BAŞINDAN GEÇENLERİ ANLATTIKTAN SONRA MANDRAKE KEYLE NARDA GEZMEĞE ÇIKTILAR. KIRDA BİR SİLÂHLİ İLE KARŞILAŞTILAR. MANDRAKE BİR İŞARET YAPTI. ADAMIN SİLÂHI HAVAYA UÇTU.

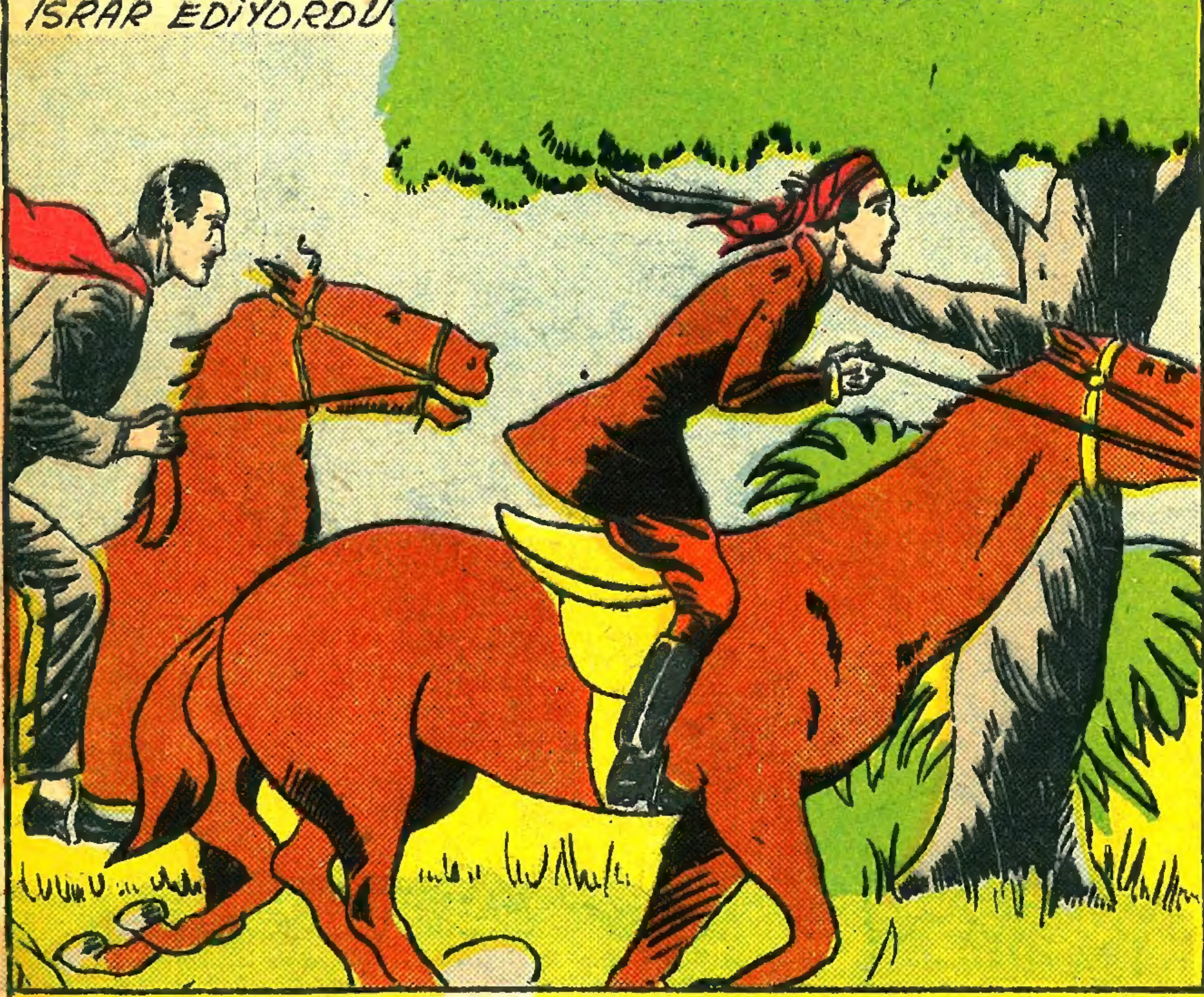

3

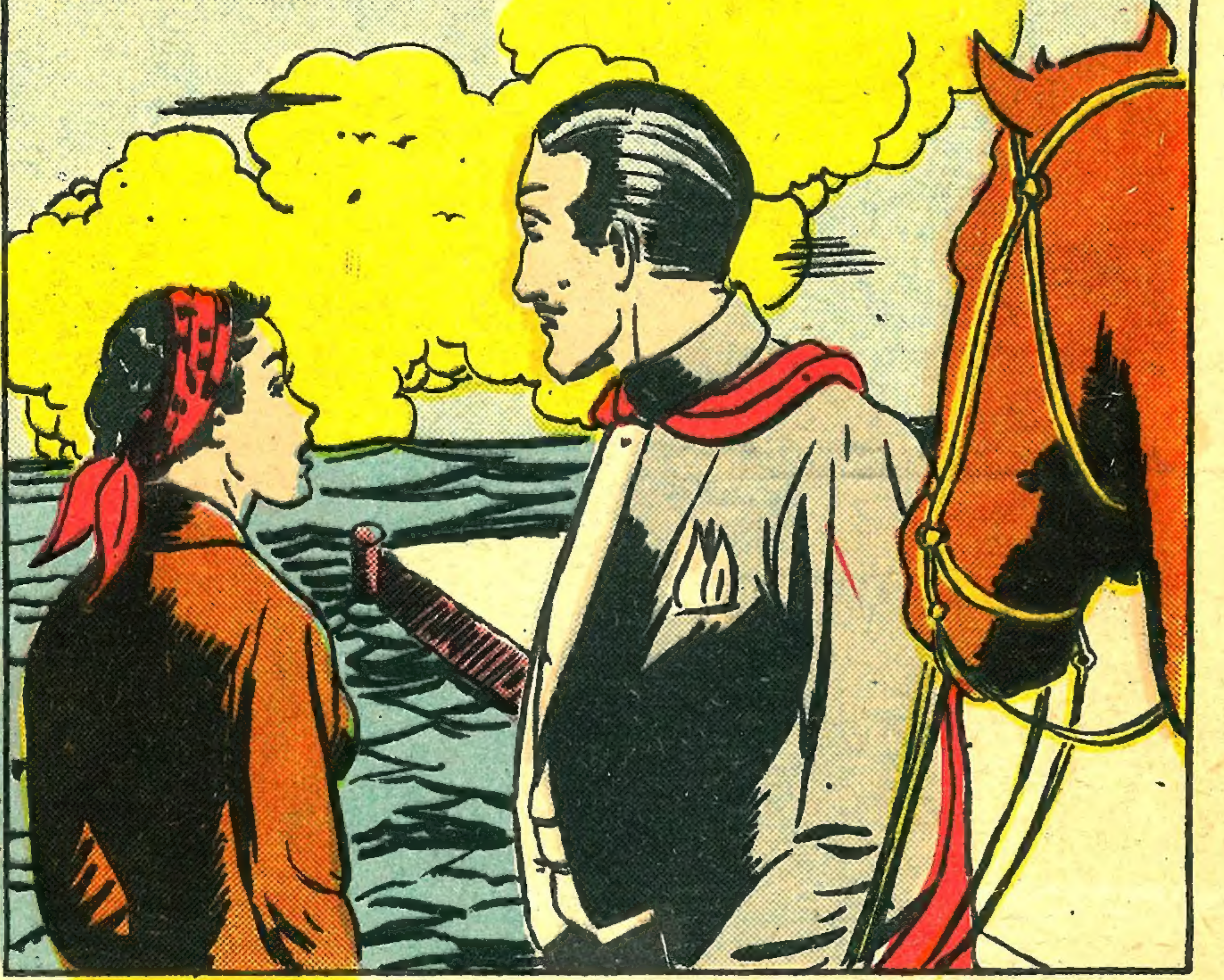

TÜFEK HAVA
DA UÇUP
ADAMIN BA-
ŞINA ÇARPTI.

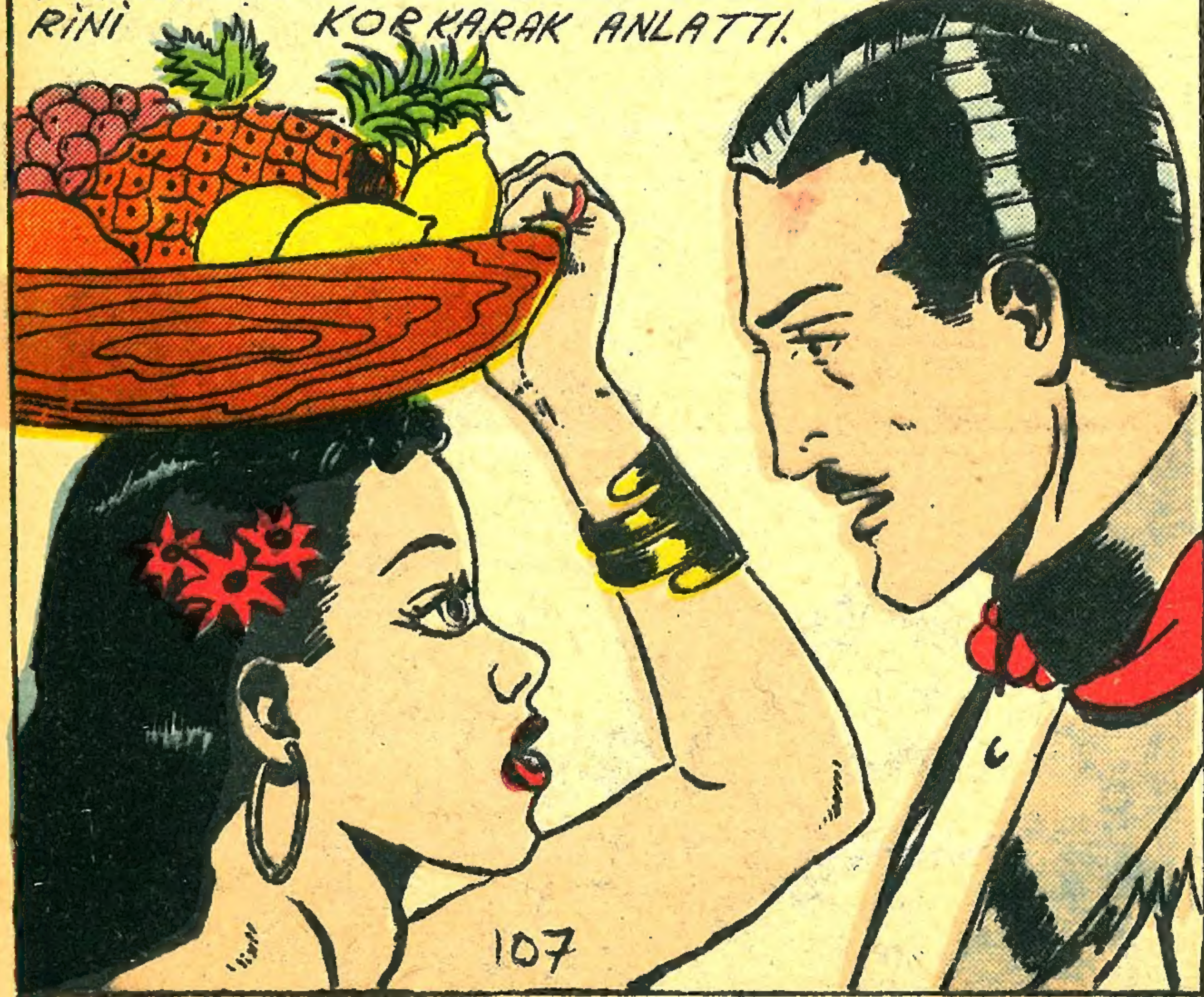
MANDRAKE TEL ÖRGÜNÜN ÖTE TARAFINI MERAK MERAK EDİYORDU. FAKAT NARDA YATA DÖNMEKTE İSRAR EDİYORDU.

SAHİLE GELDİKLERİ ZAMAN YATLARINI ORADA BULMADILAR.

YERLİ BİR KIZ SİLÂHLİ İNSANLARIN YATA ZORLA ÇIKTIKLARINI VE TAYFALARI DÖVDÜKLERİNİ KORKAKLIK ANLATTI.

107

ÇALACAKLARI APAĞIKTI. BEN SİZE BURADAN GİDİN DEMEDİM Mİ? ADA HIR-SIZLARIN ELİNDEDİR.

ARKASI VAR

GÖK SÜVARI

ANLAMIYORUM. ÜBAL
DO MAKSİMİLYANO'NUN
HEP PARİSTE OLDUĞU
NU BÖYLERDİ. SAKIN
YENİ GELMİŞ OLMA-
SIN..

YAVRUM.. SEN ÇOK
TANBERİDİR Mİ BU.
RADASIN?

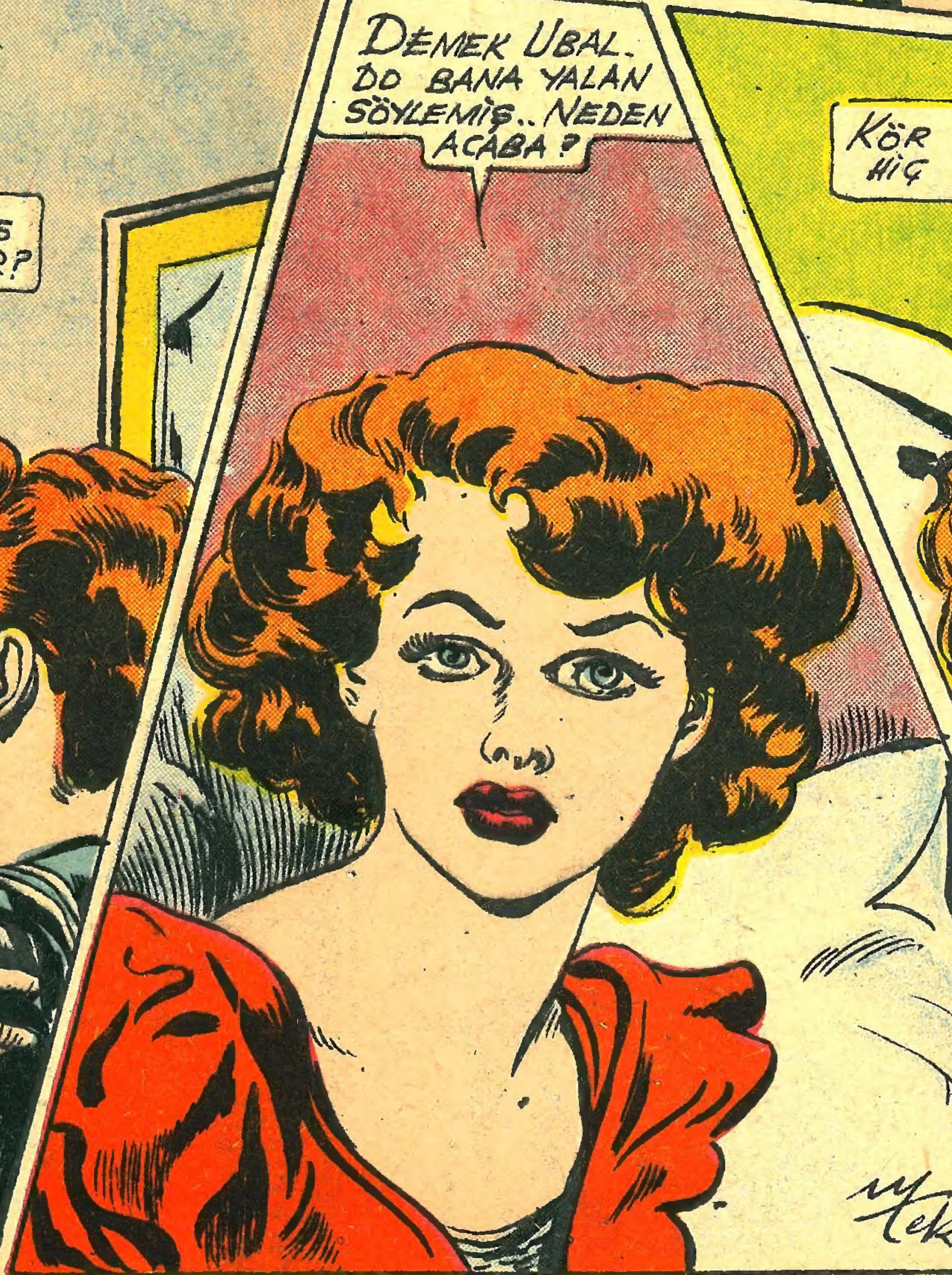
EYET.. DAHA DAYIM
KUTUP YOLCULUĞUNA
ÇIKMAMIŞTI HENÜZ..

ÖYLEYSE SEN HİÇ
PARİSTE BULUNMADIN

PARİS
NEDİR?

DEMEK ÜBAL.
DO BANA YALAN
SÖYLEMİŞ.. NEDEN
ACABA?

KÖR OLDUĞUNU DA
HİÇ SÖYLEMEDİ..

O SIRADA ORORANIN KÖPEĞİ TEKSAS ÇIKAGELDİ

TEKSAS YAVRUM.. SENİ KİM GETİRDİ BURAYA?

NİHAİYET BENİ BULDUN HA.. SONRA.. KLİNİKTEKİ HİZMETÇİLERİ DE ATLAT TİN.. SENİ GÖRMEDİLER Mİ? BİR DAHA GEL ME E Mİ? ŞİMDİ MESELE ÇIKACAK..

AŞAĞI İN.. BURASI BİZİM EV DEĞİL..

BU HAYVAN NEDİR? İSİ- RİR Mİ?

KORKMA YAVRUM. TEKSAS BENİM SADIK KÖPEĞİMDİR. ÇOK AKILLIDIR.. DÜŞÜN BAK BENİ BULMAK İÇİN EVDEN KAÇIP BURAYA GELMİŞ..

MAKSİMİLYANO KÖ- PEĞE YAKLAŞTI..

NE SICAK.. TEKSAS.. TEKSAS!..

AMAN ALLAHIM!.. BU HAYVAN DA KİMİN?

KORKMA TEREZA.. BENİM.. BENİ GÖRMEĞE GELMİŞ. TAB. MASINDAN TUT DA DIŞARI ÇA- KAR.. KORKMA.. BİR ŞEY YAP- MAZ. HAYDI TEKSAS.. USLU USLU EVE GİT..

ARKASI VAR.

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 18

Bir ayağı çukurda bulunan bu milyonerle evlenmekten çekinecek bir tek genç kız bile tasavvur edemem. Fakat ben, oğlu tarafından sevildiğimi bilerek ona varamam. Çok kuvvetli bir itiraza ve mukavemete karar verdim.

Adnanın şüphelenmekte hakkı vardı. Babası bana pek fazla iltifat ediyordu. Akli eren bir kız olduğum için nihayet gelip şahsında toplanan hesaplarını bana tutturmağa başladı ve:

— Bu yeni işe başladığınız tarihten itibaren tahsisatınız bin beş yüz liraya çıkmıştır, dedi. Beş yüz lirayı annenize muntazaman ödemeleri için bankaya emir verdim. Her ayın son günü bir memur parayı eve götürmektedir.

Bin beş yüz lira aylık, ben bunu rüyalarımda göremezdim. Böyle bir parayı bir yılda alamıyordum. Elimde pekâlâ fırsat varken çekilip gitmemekliğime sebep te aylığımdı. Çantamda biriken yepyeni beş yüzlükler beni teshir ediyordu. Şimdi onlardan ayda iki tanesini bir araya getirerek diğerlerinin yanına koyabilecektim. Bu durumun böyle devam etmiyeceği muhakkaktı. Fakat kendi elimle bu para akıntısını kesmek istemiyordum.

Mollabeye yeniden döşenen daire hakkında bazı şeyler sorduğum zaman:

— Bu eşyadan, bu renklerden sıkkıldım artık, dedi.

Bir keyif meselesi için yirmi bin liralık stil eşya alınıyor!

Eşyadan sonra binaya yeni tipler de gelmeğe başladı. Marika adında genç ve pek güzel bir kız. Yine güzel ve kıvrak iki Türk kıızı. Bunların ikişer yüz lira aylıkları tayin edildi.

Mollabey onları bana takdim ederken:

— Bu yeni personel emriniz altındadır, dedi. Bu üçünden birisini kendiniz için seçiniz. Sizin şahsi işlerinize baksın.

Ben Marikayı istedim. Çünkü İstanbuldan yeni gelmişti. Bir ecnebi ailenin yanında çalışmıştı. Bir sefirin karısının yanında. Zaten konuşmasından ve terbiyesinden anlaşılıyordu. Benim isteğim üzerine Mollabey:

— Mari, dedi. Emel hanımın emrindesiniz. Başka hiçbir işe bakmayacaksınız.

Bana bir de hizmetçi tahsis edilmişti. Demek hazırlıklar yolunda. Mollabeyde büyük bir heyecan görünüyordu. Bana bir şeyler söylemek istiyor, fakat dili varmıyor, sıkılıyordu.

Kovulsa da konaktan gitmiyecek olan Adnanın bir başka daireye naklini istedim. Hemen kabul etti ve Adnan köşkte istediği gibi yaşamağa başladı.

Doktora gelince yavaş yavaş sokulmuş ve yemeklerde bulunmağa başlamıştı. Onunla aramda müthiş bir kin peydahlanmıştı. Bu sinsi, haysiyetsiz, muhteris ve hain adamı karşımda görmek bile istemiyor, her halimle nefretimi anlatıyordum.

O da tamamıyla sessiz ve tehlikeliydi. Kimbilir ne plânlar, ne tasarılar yapıyordu. Onun konaktan ihracını teklif ettiğim Mollabey:

— Olamaz, dedi. Bu bir aile meselesidir. Birader sırf benim haysiyetimi kırmak için bahçıvanlık ya-

pıyor. Ben bu oğlanı adam ettim. Şimdi, şu aralık uzaklaştırsam yine bin türlü dedikodu olur. Sizin böyle şeylere aklınız ermez. Mecbur olmasam kendisini burada niçin tutayım.

Hükümetin idare adamlarından kendi emrindeki köy halkına kadar Mollabeyin işlerini bozan çoktu. Belki haklı idiler. Fakat Mollabey de burnunun doğrusuna gidiyor, sırasında bazı zararlara katlanıyordu.

İşte tam bu sırada kış başladı. Gerci Adana sıcak bölgeydi. Fakat Mollabeyin köylerinde müthiş bir kar fırtınası vardı. Bir yıl önce kuraklık yüzünden kıtlık çekmiş ve Mollabeye borçlanmış olan köylülerde hastalık ve sefalet başlamıştı.

Ben bunları etraftan duyuyordum. Bazan da köşke kadar gelen ve kapının önünde düşüp kalan köylüler anlatıyorlardı.

Müthiş bir kar fırtınası vardı.

Bir gün yemek ortasında bu bahsi açtım. Mollabey, ben, Adnan ve doktor yemek yiyorduk. Dışarıda birtakım gürültüler olmuştu. Mollabey hizmetçilere haykırdı. Bunun üzerine:

— Beyefendi dedim. Güneşin sizin için doğduğu bu bölgelerde karlar da sizin köylerinizin üzerine yağıyor. Bir başka köyden bir pişirim tarhana tedarik için yola çıkanların tipilerde bunalıp kaldıklarını, ellerindeki tek koyunun da kurtlar tarafından yenildiğini duyuyoruz. Benim kendi hesabıma, şu ekmeği yutarken gözlerim yaşıyor. Çünkü bu bir lokmanın rüyasını gören emzikli kadınlar var. Bunların emzirmeğe çalıştığı mini-mini rençbercikler de yarın sizin koyunlarınızı güdecek, sizin tarla-

larınızı sürecektir. Siz Allahla onların arasına girmiş bir insansınız. Onlar hakkında daha şefkatli olmanızı ve onları düşünmenizi istirham ederim.

Mollabey şaşırmıştı. Etrafının şımarttığı bu adam ne itiraz ve ne de fikir kabul ederdi. Aynı zamanda izzeti nefsi de vardı. Ben:

— Bir zevkiniz için yirmi bin liralık eşyayı değiştirdiniz, dedim. Bugün size servetinizin tam hesabı sorulsa bilemezsiniz. Fakat çok, çok zengin olduğunuz muhakkak. Burada size düşen bir vazife var. Köylülerinizi benimsemeniz ve onları sevindirmenizdir. Siz bunu elbette düşünüyorsunuz, elbette kararlarınız vardır. Fakat ben sabırsızlanıyorum.

Kızdığı belliydi. Çatalını bırakmış, yüzüne bakıyordu. Yılmadan:

— Bir nokta daha var, dedim.

— Bunu düşünmek lazım. İster seniz lüzumu olanı ben yapayım. En fazla darda kalan köylere yardım edelim.

Doktorla Adnan dikkatle Mollabeye bakıyorlardı. Nefsim için hiçbir şey istemediğim şu sırada kendi aylığımla bile tehlikeye koymuş gibiydim. Mollabey uflayıp pufladıktan sonra:

— Ne yaparsanız yapın, dedi. Yirmi bin mi, elli bin mi? Harcayın. İsterse Adnan da gidip gözüyle görsün. Fakat araya girenlere itimat etmemek lazım. Ben bilirim etrafımdaki aç köpek sürüsünü.

Garip bir harekette bulundum. Mollabeyin elini öptüm. Ve kendisine teşekkür ettim. Bir anda öfkesi geçmiş ve yüreği kabarmıştı:

— Bilmezsün Emel Hanım, dedi. Ne güçtür bu işler.

Böyle bir müsaade kopardıktan sonra Adnanı da ikna ettim. Adnanın fabrikasının doktoruna heber yolladım. Köydeki hastalara lüzumu olacak ilaçları alarak köşke gelmesini istedim. Bir de ekip hazırlandı. Bunlar yüksek şasele iki komyondu. İçlerinde erzak doluydu. Yağ, tuz, şeker, gaz, un, daha ihtiyaç hissedilen bazı eşya.

Raifin otomobiline bindik. Adnan, doktor ve ben bir aradaydık. Önden giden kamyonlar yolu düzeltiyor, karları bastırıyorlardı. Sırasında kar kürendi, sırasında tiپیe yakalanarak bekledik. Fakat birer birer köylere vardık.

Doktorla beraber evlere giriyordum. Mollabeyin selâmını söyledikten sonra ailenin ihtiyacı olanı bırakıyor ve varsa hastalarına bakıyorduk.

Bir günde ancak beş köy dolaşabiliyorduk. Esasen kar altında kalanlar yirmi, otuz köyden ibaretti.

Böyle bir yardımı haber alan köylüler çocuk yollara dökülüyor, içlerinde gözyaşı dökenler oluyordu.

Bir gün de Mollabeyi beraber aldık. Yine bir köyde halkla sarıldığımız bir anda Mollabey şöyle söylendi:

— İnsanların bu kadar köpeklenişini yeni görüyorum. Böyle bir yardımı bana hatırlattığınıza iyi ettiniz. Başka taraflardaki aksaklıklarımıza karşı bu çok iyi bir numara oldu. Zahmete değdi.

Mollabeyin bulunduğu ziyaretler daha vergili oluyordu. Çünkü yanına para da alıyor ve karların üstüne serptiği kâğıt paraların kapışılmasını büyük bir hazla seyrediyordu.

İş bitmek üzereydi. Bir gün yine bir köye gitmiştik. Köy meydanında otomobile döndüğüm sırada bir silâh patladı. Bir kurşun saçlarının pek yakınından geçti. Arkasından bir daha.

Başımı çevirmiştim. Elinde bir tabanca bulunan, kürklü bir palto giymiş, ayağında kalçalarına kadar çizmeler olan kırk, kırk beş yaşlarında bir erkek üstüne atılan köylüler ve kamyonla bize refakat etmiş bulunan korucular tarafından yakalanıyordu. Elinden tabancasını almışlardı. Ortalık birden karışmıştı. Fabrikasının doktoru sapsarı olmuş haykırıyordu:

(Arkası var)

SİZE AİT OLAN BİR ŞEYİ VERİN
DE ÖLDÜĞÜNÜZÜ İSPAT EDEYİM.
MESELÂ ŞU
EŞARPI...

NE YAPIYOR.
SUNUZ?

EŞARPIN ÜZERİNE
KAN LEKELERİ SÜR.
MEM LÂ-
ZİM.

BENİ ÖLDÜRMEK İSTİYORDUNUZ
BUNU YAPAMADINIZ. DEMEK Kİ SİZ
FENA BİR İNSAN DEĞİLSİNİZ SİZİ
BİRİSİ BÖŞ YERE KATİL YAP
MAGA UĞRAŞTI ÖYLEYSE...

44

ADALAR KRALİÇESİ

BURADA GÖMÜLÜ KALMAYA
TAHAMMÜL EDEMEZSEM KEN-
DİMİ ÖLDÜRÜRÜM.

HANGERİ ALIN. FARAT KENDİNİZİ ÖLDÜR-
MEK İÇİN DEĞİL KORUMAK İÇİN BİRA
KIYDRUM.

SİZ DE HANGE-
RİNİZİ BANA VERİN.

JOFRE KOŞARAK UZAKLAŞTI } BU KADIN BURAYA
DIRİ DIRİ GÖMÜLDÜ. DIŞARI ÇIKMASINA İM.
KAN YOK..

JOFRE MAĞARANIN KAPISINI İRİ KAYALARLA
KAPATTI

NEREYE GİDİYOR. } ROZİTAYI GEMİYE
SUNUZ GÖTÜRÜP BIRAKTIM
ŞİMDİ DE MAHPUS
KADINA BİR MESAJ
GÖTÜRECEĞİM.

PEKİ ÖYLEYSE GEÇ..

NASIL BECER
DİN Mİ?

KAYALARDAN
AŞAĞI AT-
TIM..

SONRİ KOŞARAK ŞATOYA DÖNDÜ.

ARKASI JAR

HIRSIZ

Yazan: M. YAMAN

Sevimli, yakışıklı bir genç olduğu halde bir işe sahip olamamıştı. Tam okuyacağı sırada babası ölmüş, Anadolu savaşı çıkmış, kasaba kasaba dolmuşlar, nihayet İstanbul'a, amcasının yanına sığınmışlardı.

Yirmi beş yaşındaydı. Sağa, sola baş vurmuş, bir iki küçük işe girip çıkmış, ya girdiği yerler kaplanmış veya karışına başka engeller çıkmıştı.

Emsali aylıklarını alır, paralarını kazanırken o ihtiyar anasının eline bakıyor, kız kardeşinin el-dikişi dikerek arttırdığı paradan giyiniyordu.

Namusu ile para kazanamadı. Verem olacak kadar acılar çekti. Nihayet isyan ederek fena bir adam olmak kararını verdi. Ve bir gece beyaz köşkü soymağa kalktı. Fakat hakikaten talih-sizmiş. İçinde bir ihtiyarla bir hizmetçi var zannettiği köşke girer girmez pijamalı bir delikanlı ile kırkılık bir erkek üstüne çullandılar. Köşkün bütün ışıkları yandı. Ortaya on kadar insan çıktı.

İbrahim şaşkına dönmüştü. Yanına ilk defa aldığı sustalı çakıyı çekerek bir köşeye sığındı ve haykırdı :

— Gelmeyin yakarım!

Karşısındaki delikanlıda bir tabanca, ihtiyar erkeğin elinde kalın bir baston, uşağın elinde bir odun baltası vardı.

İbrahim haykırdı :

— Birşeyinizi çalmadım, bırakın gideyim.

Delikanlı soluyordu :

— Yerinden kılmadım, kurşunu yer-sin.

Bu konuşma evin içindeki kadınları fena halde korkutuyordu. Çığlıklar, yalvarmalar duyuluyordu. Fakat delikanlı pek sertti. Canından bezen İbrahim artan çığlıkları duymaz oldu. İçinde büyük bir acı belirdi. Bu kadar talihsiz ve ıstıraplı yaşamadan sonra başına bu felâket de gelmişti. Gözlerinde yaşlar belirdi ve canı burnunun ucuna gelerek haykırdı :

— Vur bakayım, vur. Durma. Vur da, ben de kurtulayım.

Tam bu sırada da iki komiserle iki polis de gelmişti. İbrahim'in bu sözünü onlar da duydular. Komiser ilerledi :

— Teslim ol, dedi.

İbrahim gözlerinden yaşlar akararak sustalı çakısını kapattı ve yere attı. Komiser çakıyı cebine soktu. Onun yanına geldi ve iki polise ellerine kelepçe takmalarını emretti. İbrahimcik bileklerini birbirine kavuşturup uzattı, gözlerinden yaşlar inerken içinden «Zavallı, çileli anacığım, zavallı kardeşim» diyordu.

Aile namusunu kirletmişti. O acı acı düşünürken üstünü başını sıkıca aradılar. Hırsızın yüzünü görmek isteyenler odaya girmişlerdi. Ev sahibi belki de kendilerine düşman olur diye bir söz söyleydi :

— Birşey çalmadı Komiser bey, dedi. Bizim bir davamız yok. Bırakınız bu genci.

Delikanlı köpürüyordu. Elinden gelse

İbrahim'in üstüne atılacaktı. Komiser ona sordu :

— Adın ne?

— İbrahim.

— Nerelisin?

— İstanbulluyum.

— Sabıkan var mı?

— Hayır.

— Buraya hırsızlık için geldin demek?

Belki kurtulurum diye İbrahim bir yalan attı :

— Ben hırsız değilim.

— Hırsız değilsen gece yarısı bu evde işin ne?

İbrahim cevap veremedi. Yalanını da beceremeyecekti. Anasını, kardeşini düşünüyordu içi kan ağlıyordu.

— Beni bırakın, dedi. Bırakın beni Komiser bey. Ayaklarınızı öpeyim. Ben hırsız değilim.

Komiser iyi yürekli bir adamdı. Kar-

şısındaki hakikaten bir hırsız olmadığını anlamıştı. Bir taraftan da ağlayan bir hırsızdan korkulmıyacağı için köşk halkı onu seyre geliyorlardı.

Komiser herkesi dışarıya çıkarttı. Yalnız ihtiyar adamı alakoydu ve ozaman bir daha sordu :

— Doğrusunu söyle. Buraya ne yapmağa geldin. Ağlamandan başka bir işin olduğu anlaşılıyor. Söyle, cevap ver.

İbrahim yalan söylemek niyetinde değildi :

— Siz hayatın ne olduğunu bilmiyor sunuz? dedi. Ben de gencim. Benim de ihtiyaçlarım ve haklarım var. Allah beni mahrum ediyor bunlardan. Onun bana güzellikle vermediği dünya nimetlerini zorla almak aklıma geldi. Hata etmişim. Üstüme bir de hırsızlık damgası vuruldu. Söylemek istemiyorum. Bu bir aile namusudur artık. Beni götürünüz artık. size anlatırım.

Bu sefer ihtiyar adam morardı ve :
— Oğlum, burada olanlardan birisiyle, meselâ bir kızla veya kadınla alâkan mı var dedi. Açık söyle. Namustan bahsediyorsun.

İbrahim zeki bir gençti. Bir kurtuluş deliği, bir ümit ışığı sezdi :

(Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

4

KANTİNCİ KADIN SEVİNDİ.

ASKERLERİN BAĞIRDIKLARINI DU. YAN ÇOCUK AFALLADI.

ARKASI VAR

BİRKAÇ SAAT SONRA

VİLYAM RÜİ'Yİ MAALESEF
GETİREMEDİM. BARRİYLE
YAPTIĞIMIZ KAVGADA YA-
RALAN
DI

PÖTİFOK'TA BU KAVGADA
DERİN BİR YARA ALMIŞTI.
CAN ÇEKİŞİYORDU

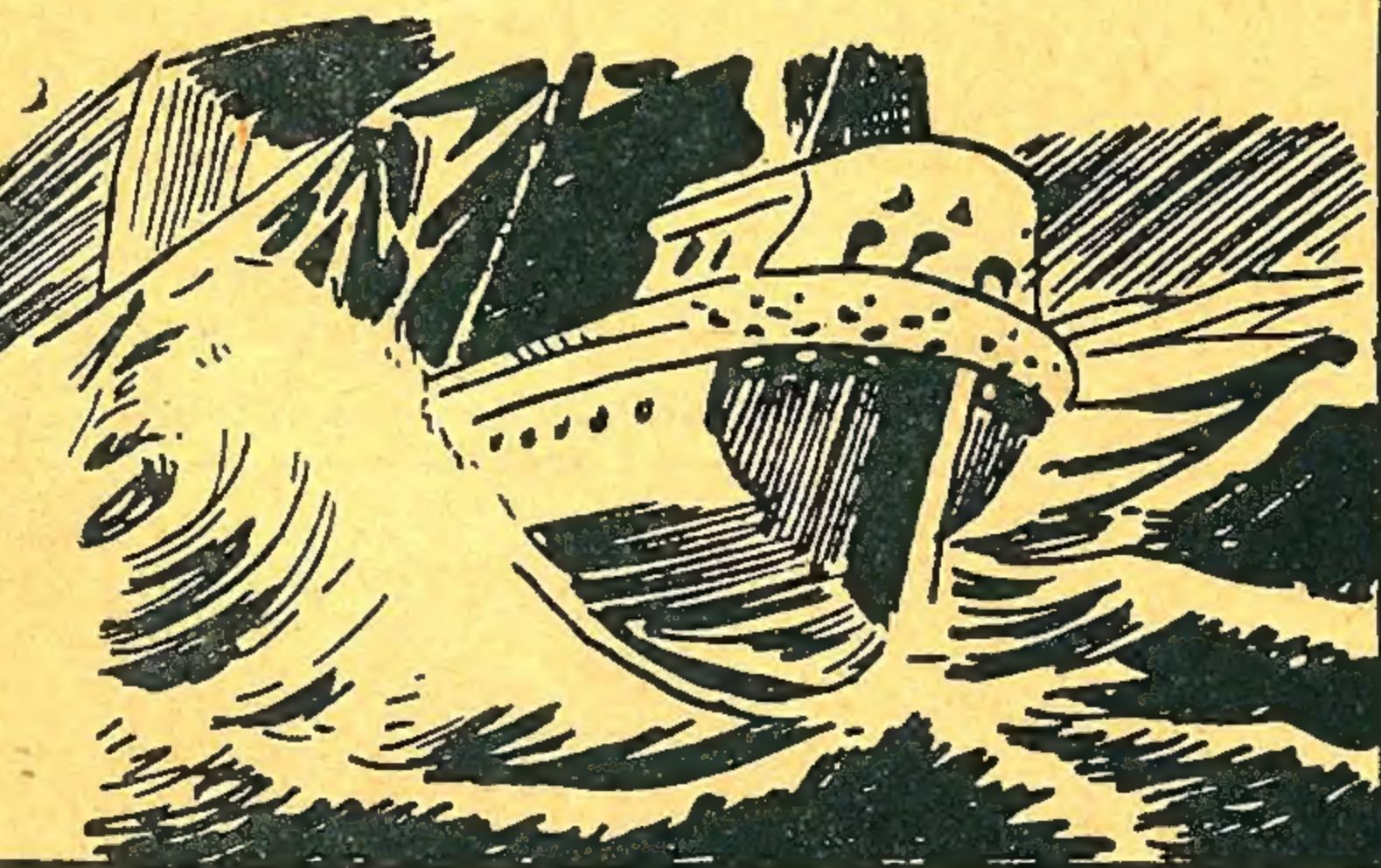
KORSANLAR KRALI

No:77

BU SIRADA LAKONKAGA
BÜYÜK BİR FIRTINAYA
TUTULMUŞTU

YELKENLER PARÇALANMAZSA
VAZİYET GİTĞİDE KÖTÜLEŞİYORDU.
PÖTİFOK HASTALIĞINI YENDİ

BALTAYI ELİNE ALDI. SEN
DELİYEREK GÜVERTEYE
ÇIKTI.

FAKAT TAM
BU SIRADA
BİR DALGA
PÖTİFOKU
DENİZE SÜ-
RÜKLEDİ

BÜTÜN ARAŞTIRMALAR
BOŞA ÇIKTI
PÖTİFOK'U DENİZ
ALMIŞTI

İKİ GÜN ÇALKANDIKTAN SONRA
RÜZGAR BİRAZ DİNDİ

KORSAN-
LAR GE-
MINİN HA-
SARA
UĞRAYAN
KİSMİNİ
TAMİR
ETTİLER.

107

VİLLER, RÜİ
ŞİMDİ DE PÖ-
TİFOK.. EN
SEVDİĞİMİZ
İNSANLAR
ÖLDÜ. KOR-
MORAN AR-
TIK BU HAYAT
BENİ SIKI-
YOR.

BEN DE
KENDİMİ
ÇOK YALNIZ
HİSSEDİYÖ.
RUM

ARKASI
VAR.

HİRSİZ

(13. sayfadan devam)

— Evet, dedi. Bir kız.
— Bir kız mı? Nasıl bir kız?
İhtiyar boğulacak gibiydi: İbrahim:
— Kumral, güzel bir kız, diye attı.
— Adı ne, adını söyle.
Şimdi bir başkasını yakıyordu. Yut-
kundu. Başını içti. İhtiyar sabırsızlıkla.
— Şermin mi? dedi. Çabuk söyle.
Şermin mi?

— Evet.
— Seni o çağırdı buraya ha?..
— Hayır, dedi İbrahim. Belki be-
nim varlığımdan bile haberi yok. Fakat
ben onu seviyorum. Uzaktan uzağa se-
viyor, takip ediyordum. Bir iki defa ko-
nuşmak istedim. Bana nefretle baktı. O-
kadar müteessir oldum, okadar müteessir
oldum ki, nihayet gideyim de şu kızın
karşısında kendimi öldüreyim, dedim. O-
nun, o kızın birşeyden haberi yok. Ben
kendi kendime karasevda getirmişim.

Zavallı kız, zavallı Şermin hiç suçu
yokken tanımadığı bir gence, İbrahime
verilmiş, aile içinde de şüpheli olmuş-
tu. Sabıkası olmayan İbrahim'in yalanla-
rı ortaya böyle bir netice çıkarttı. Be-
yaz köşkün sahibi çok mutaassıp bir a-
damdı. Biricik kızını gelin edip evden
çıkartmış, daha sonra da elâgırı, düşman
gayreti damada iyice bir de iş bulmuş-
tu.

İbrahim hayatının dönüm noktasında,
bir uçurum kenarındayken büyük bir sa-
adete ulaşmıştı. Zavallı Şermin sık sık
soruyordu:

— İbrahimciğim, sahiden sen evimize
kadar gelerek kendini orada öldürecek
kadar beni seviyor muydun? Doğru
söyle şekerim, ha?

TELGRAF

(6. sayfadan devam)

lerimizi uğuşturup duruyorduk. Hele Ra-
venal'i görmeliydiniz. Koltukları öyle
kabarmıştı ki!

— «Kadın denilen mahlûktan anla-
rım ben,» diyordu. «En alımsız kız
Hedy Lamarr'a on dakikada benzetirim.
Şu kıızı ne hale getirdim, gördün ya! E-
vet azizim, ben kadından anlarım!»

O zaman, zalimlik ettiğini bile bile,
ona telgrafı verdim. Telgraf Ravenal'in
avukatından geliyor ve şöyle diyordu:
«Kızınız Reno'da bozarmak üzere.
Onun saçını, makyajını, giyinişini müte-
madiyen tenkit edinizden usanmış!»

GİZLİ KUVVETLER

(4. sayfadan devam)

— Moropulos ile Step arasında
bir mesele olmuş. Yunanlı o gün
çok fazla içmiş ve Step'in adamlar-
ından biri onu görmüş. Moropu-
los'un iş hususundaki bazı sırları
sarhoşlukla ifşa ettiğini de duymuş.
Bunu hemen Step'e haber vermiş!
Step tabii buna çok kızmış. Şimdi
Moropulos kendisinin o akşam
başka bir yerde olduğunu isbata uğ-
raşıyor.

— Onu söylediğine göre bizim
ile beraber akşam kahvaltısı yap-
mış farzedelim!. Tuhaf değil mi
peki bu kahvaltıyı nerede yapmışız?

— Benim evimde...

Beril onu dikkatle süzdü. Ronni,
genç kıızı, gayet tabii bir tavırla
yalana teşvik ediyordu.

Beril, nihayet ağzını açtı:

— Arkadaşınızı kurtarmak için
böyle bir yalan söyleyemem. Yalnız
o akşam hatırımda kaldığına göre
yemeği evde yedim.

Ronni:

— Sonra Payntersler ile bir yer-
de mi karşılaştın, yoksa onlar mı
gelip seni evden aldılar? diye sor-
du.

— Queen's Hall'de buluşalım
diye sözleşmiştik. Ben geç kalmı-
şım. Onları daha evvel içeriye gir-
miş buldum. Bunlar sizin için
mühim şeyler değil. Demek istedi-
ğim şu ki bu işde size yardım et-
mek elimden gelmiyor.

(Arkası var)

Kalb Kalbe Karşıdır!

23

Sopa veya Töbanca-
nız varsa?.. Söyle-
mem!

Söyleyin diyo-
rum size ne yaz-
dınız ona?..

BOB CESARETLE HEPSİNİ SÖYLER. BU-
NU FLORANIN "DEMİK CORC EVLENİ-
YOR HA?!" DİYE CİRPİNMASI VEREBUN
YAKASINA SARILARAK KURTAR BENİ
DİYE YALVARMASI TAKİP EDER!..

Siz delisiniz. Benim
ve Oğlumun istikba-
lını mahvettiniz.

Evet çok
büyük bir
eşeklik yap-
tım!..

Hemen gidin! izdivaca mani olun. Corca
hayatta olduğumu ve kendisini sev-
devam ettiğini
söyleyin....

Aman Allahım
bunda bari
geç kalma-
sak!

Bakalım..İşte Corcan Telgrafı...
Günü söylemiyor. Yalnız düğün
muhakkak..

Size bir mektup vereyim. Birtanede
Başkasına verdim. Amerikaya gidecek-
ti. Ama belli olmaz!
Hersey okadar aleyhi-
me ki!..

Haydi
durmayın
yazın ben
elimle Corca
Vereceğim.

Peki hemen
Yazayım...

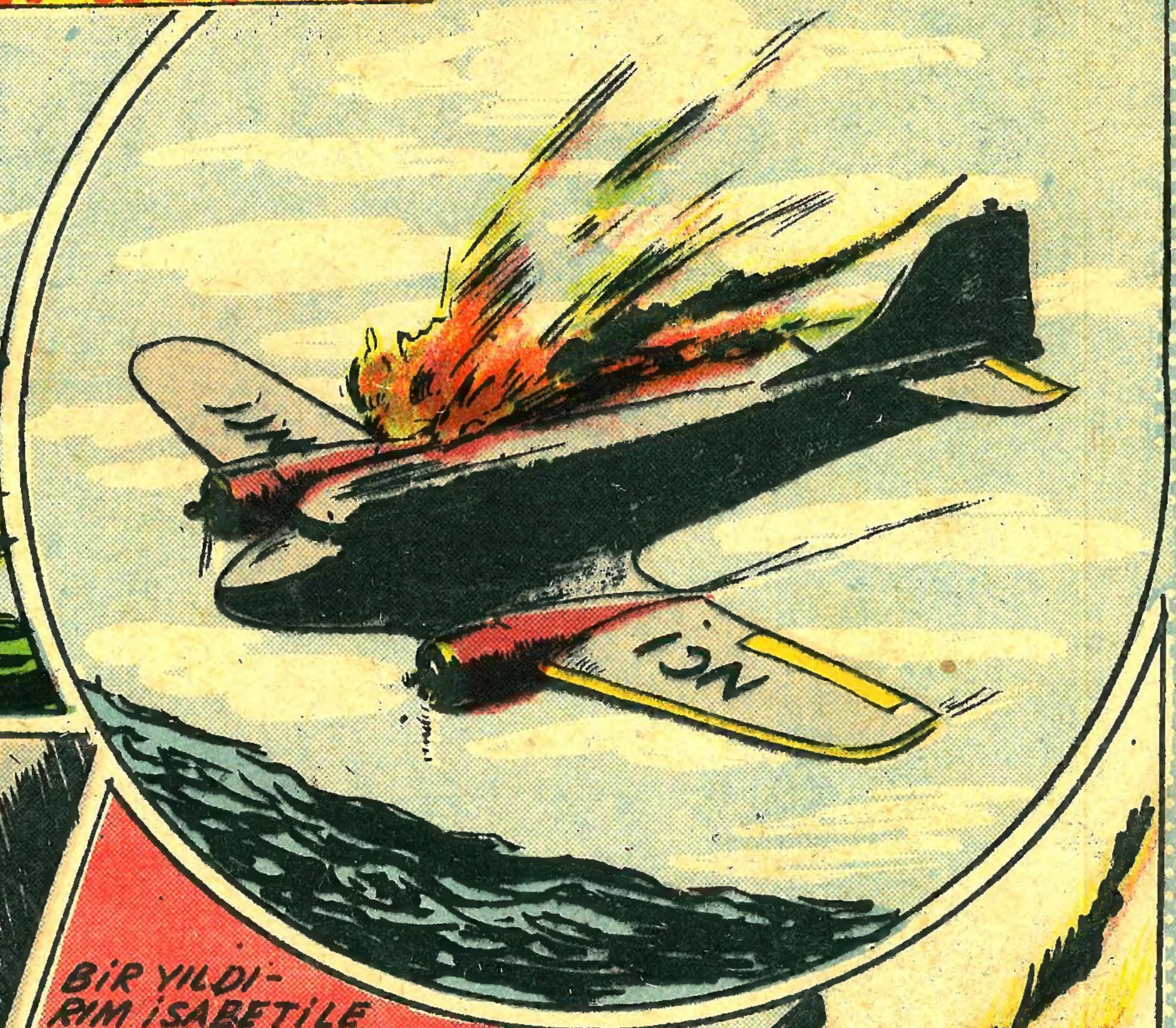
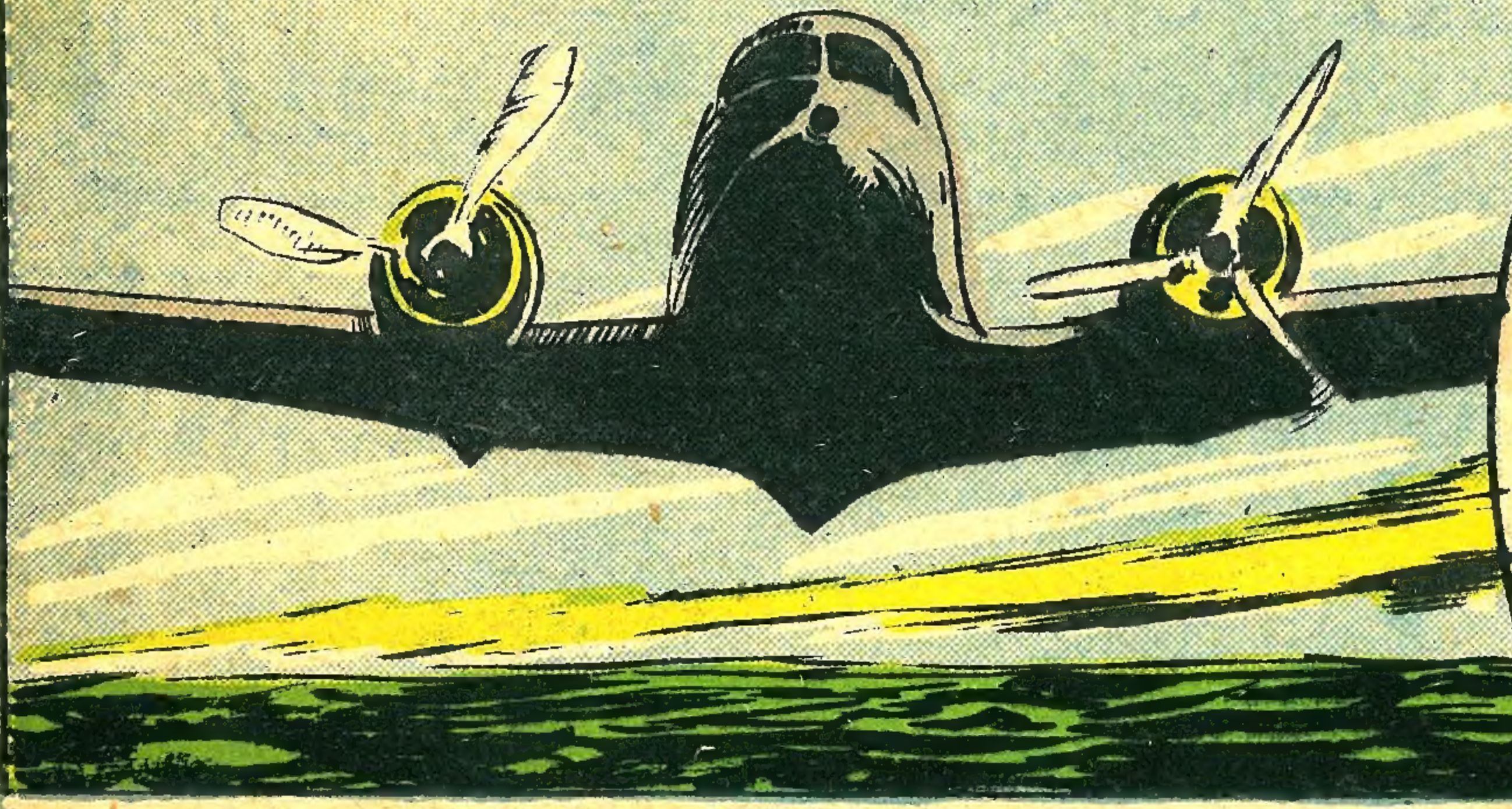
Telefon nerede? Ben Londra hava
Postasında yer temin edeyim!..

BU SON ÜMİTTİR. LONDRA YOLUYLA NEWYORKA
HAREKET EDİP CORCLA VİOLETİN EVLENMELERİNE
MANİ OLMAK! FLORA HICKIRARAK YAZMAKTADIR.

BİNBİR ROMAN

HAYIR! KADERDE BÜYÜK...

BİR KAC SAAT SONRA BOB ATLANTİK ÜZERİNDE UCMAKTADIR. ACABA DÜĞÜNDEN EVEL ORAYA YETİŞEBİLECEK Mİ?..

FACIANIN DEHŞETİ İÇİNDE HAYATININ SON DEMİNDE BOB'UN FİKRİ BİR TEK ŞEYLE MEŞGULDÜR.

Corc... Corc... Violetle evlenme!... Flora yaşıyor!.. Sana lâıık bir kadındır!.. Affet beni eğer.....

BİR YILDIRIM İSABETİLE ATEŞ PARÇASI HALİNE GELEN UÇAĞI SULARA SÖMÜLDÜ..

AYNI ANDA NEWYORKTA BİR KİLİSE DE...

Mis Violet Giray! Burada yanınızda bulunan Corc Ferraski'yi Katan önünde kocalığa kabul ediyormusunuz?

Evet!..

